

J A N A Š R Á M K O V Á

TONDA, SLÁVKA A KOUZELNÉ SVĚTLO

Ilustroval
Filip Pošivač

Albatros

Tonda, Slávka a kouzelné světlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Šrámková
Tonda, Slávka a kouzelné světlo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Albatros, 2023

© Jana Šrámková, 2023

Illustrations © Filip Pošivač, 2023

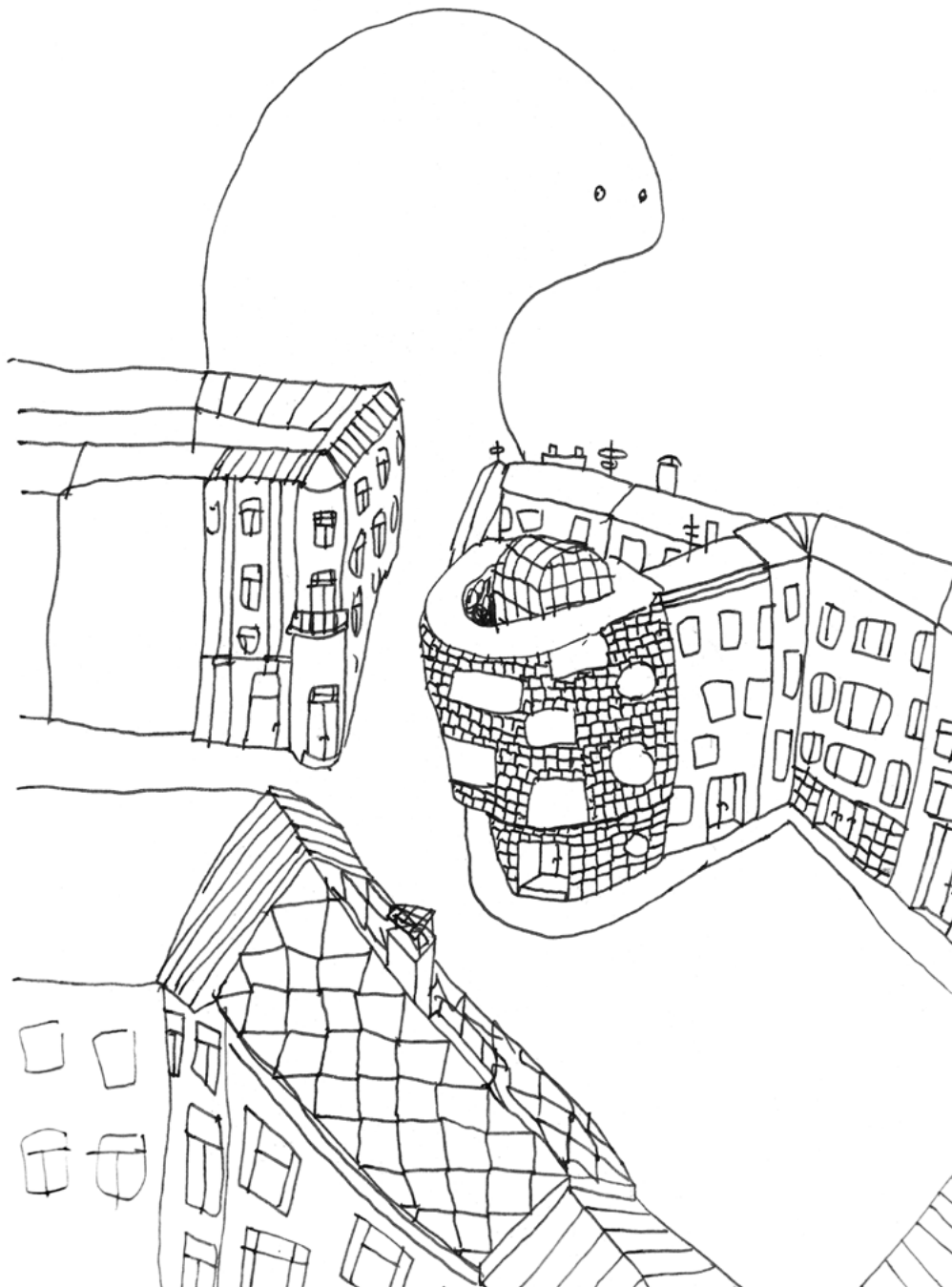
ISBN tištěné verze 978-80-00-07190-9

ISBN e-knihy 978-80-00-07205-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07206-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07207-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Tonda, Slávka
a kouzelné světlo

J A N A Š R Á M K O V Á

**TONDA,
SLÁVKA
A KOUZELNÉ
SVĚTLO**

Ilustroval
Filip Pošivač

Albatros

Vidíš to, Utíne? Tak on letos na Vánoce vážně napadl sníh...

Všichni si to vždycky strašně přejou. V každý vánoční písničke nebo pohádce sněží, všiml sis? Pro mě je sníh jenom barva. Bílo za oknem. Ale vsad' se, že všechny ostatní děti vylítnou ráno ven s bobama a sáňkama. Z každýho domu kolem. Sáňkování je podle všeho zábava.

Utíne, já musel mámě slíbit, že už si s tebou nebudu povídat. Prý jsem na to moc velkej, abych se bavil s polštářem. Říkám jí: Pořád mi opakujete, že musím dělat všechno jinak než ostatní, protože zkrátka jinej než ostatní *jsem*. A když jsem jinej, tak se nemůžu chovat stejně, to dá rozum. „To víš, každý člověk je originál,“ usměje se na mě táta vítězoslavně. To tak, originál... Ať se podívá na naše dvojčata, jsou úplně stejný! Když lezou po zemi, nepoznáš, který je který. Musíš je chytit, podržet oba naráz vedle sebe — a stejně se možná sekneš. Víš, jak jim to závidím? Taky bych chtěl být stejnej jako ostatní. Aspoň jako některý. Jako někdo. Jenže jsem bohužel úplně jedinečnej — takhle naši říkají tomu, že jsem divnej. A tak jim povídám: Když je teda každej člověk originál a já tak nějak nejvíc, tak proč si nemůžu po svým dál povídat s polštářem, i když už jsem velkej? Tos měl vidět, jaká

přišla přednáška... Že je chytám za slovo, což jsem nikdy dřív nedělal, ale to je určitě z přetažení, tyhle moje vzdory, tak ať si jdu okamžitě lehnout a přijdu, až budu odpočatej. Jenže, Utíne, já jsem odpočatej! Jsem úplně příšerně, ukrutně odpočatej. Prostě je jen nuda být tu pořád sám.

Víš, co jsem letos napsal Ježíškovi? Že bych si přál kamaráda. Jen jednoho, klidně malýho, ale opravdickýho. Nezlobíš se, Utíne, vid'? Nezlobíš... To je právě to. Ty se na mě nikdy ani nezlobíš.

Pojď, jdem spát. Moje okno svítí ve dvoře zase jako poslední.

— — —

„Tak vylez, Tondo! Pojď, začíná škola!“

„Vždyť už jdu...“

Tohle nepochopím. Kde bere táta tolik elánu? Každou sobotu ráno vypadá, že se nemůže dočkat, až mi začne konečně vykládat o starým Řecku, o stavbě buňky, národní hymně nebo tání ledovců. Jako by neležel v knihách celý týden v práci a nestačilo mu to. Nejspíš si myslí, že to baví i mě. A nakonec má asi pravdu, většinou mě to docela baví. Mám rád, když vypráví příběhy. Mám pak na chvíli pocit, že se aspoň něco děje.

„Jenže, táto, dneska už se učit nemáme.“

„Učíme se přece každou sobotu, Tondo!“ diví se táta. „Přes týden si odbudeš češtinu a matiku s maminkou a v sobotu spolu máme klid na to nejlepší!“

„Jenže dneska není jenom sobota,“ zkouším to. „Podle mě jsou už i vánoční prázdniny.“

„Takže se teda učit nechceš?“

„Ale já nevím, klidně... Jau!“

Tohle fakt zabořilo. Do chodidla. Jako šlápnout na ježka.

„Ty blbý hračky! Furt máme po celým bytě rozházený hračky, plnou podlahu!“

„Přesně tak, Toníku, protože tu bydlí dvě miminka,“ usmívá se táta, jako by ho nic na světě nemohlo otrávit. „A kdybys nenosil na hlavě věčně nějaký hadr, tak by sis třeba i viděl pod nohy. Jau!“

„Tak vidíš...“

Táta mi sice stáhl z hlavy deku, která na mně uvízla, když jsem lezl z bunkru, ale pod ní mám stejně ještě masku. A pod ní ještě jednu. Vyrábím je většinou z kartonu. Nebo je lepím

z kousků starejch novin. Dá se použít i starý tričko, anebo vlastně cokoli. Jsem mistr převleků. Je mi tam schovanýmu pod nima dobře.

„Tak si dneska dáme odpočinkový program,“ mrkne na mě táta.

Odpočinkový program u něj znamená, že bude vyprávět něco ze starýho Řecka, vsad' se, Utíne. Mýty o bozích a bohyních, o válkách a hrdinech a plavbách, je to trochu jako Pán prstenů, ale ne tak propracovaný. Nebo jako Letopisy Narnie, akorát v mýtech nejsou skoro žádný děti. A když jsou, tak je někdo sežere nebo zamorduje, což musí táta vyprávět potichu, aby to neslyšela z kuchyně máma a nedala mu kázání, že mě nesmí rozrušovat.

→ → →

„A tak odvážný Théseus našel cestu z labyrintu ven díky Ariadnině niti. To byl vlastně takový provázek, jaký máme doma, Toníku. Aspoň víš, proč jsme ti taky vybrali červený. Nikdy nevíš, kdy se může hodit a kdy ti stejně jako Théseovi třeba zachrání život.“

Tak tohle ne! Tohle mě nebaví. Táta ten příběh obrátil proti mně. Théseus byl prima, dokud ho honil Mínótauros, co je napůl člověk a napůl býk a žere lidi, kteří se zamotají v chodbách jeho labyrintu. Jo, labyrint je bludiště, pokud to nevíš, Utíne. Jenže pak tam přibyla ta Ariadna a s dobrýma úmyslami Thésea přesvědčila, že má za sebou všude tahat provázek, jako to musím dělat já. A s tím nemůžu souhlasit. S tím mám příliš důvěrný zkušenosti, a je to pěkná otrava.

Nemám sílu se s tátou hádat, a tak radši řeknu, že bych chtěl ven. Jenže táta jen vzdychne. Naši vůbec často vzdychaj.

„Tak teda jo. Sroluj tady tu mapu, já uklidím knížky a půjdeme se protáhnout na dvorek.“

Jenže já nechci jít na dvorek! Chci jít s bobama do parku na kopec jako ostatní. Jenže to samozřejmě nejde, to přece víš, Toníku, děláme pro tvoje zdraví s maminkou, co můžeme... Vypnu uši, přestanu poslouchat a namáčknou se otráveně maskou na sklo. Jak se slunce opírá do sněhu, střechy domů fantasticky zářej. Mhouřím oči, dělá to pak takový blejskavý efekty. Jenže pak si všimnu, že se dole pod domem něco děje. Na ulici stojí obrovský stěhovací auto, takže mám co pozorovat. Na pozorování z okna jsem dobřej. Ne tak moc jako na převleky, ale zkušenosti teda rozhodně mám.

Stěhováci začnou z auta vytahovat velký kusy nábytku. Je to legrační, když na chodníku ve sněhu stojí sametová sedačka a vedle ní toaletní stolek s lampou. Mezi tím vším našlapuje sněhem nějaká paní, která dává pokyny, přes velký obraz přehodí prostěradlo a — a najednou z auta vyskočí nějaký dítě s klecí. No fakt, má v ruce klec! Zničehonic ji nechá ve sněhu a tak jako zmateně poskakuje, co to dělá? A už to vidím, je to asi holka, ach jo... Ale vlasy má teda krátký a dost štrapatý. Okamžitě se máchá ve sněhu, to bych udělal taky, jenže máma ji hned napomíná, aspoň si to myslím, dává jí ruku na rameno a něco povídá. Ukazují si na náš barák. No aby ne, jestli se sem vážně stěhují. Ta holka něco vyndá z kapsy bundy, natáhnu se na špičky, abych pořádně viděl, a najednou se to rozsvítí — jasně, baterka. Asi pořádně silná, protože... Ty kokos! Cože? Tak to jsem neviděl... Jak posvítí na náš dům, celej okamžitě zarůstá kytkami — teď uprostřed zimy! — jako nějaký zámek Šípkový Růženky nebo co. Stonky se plazí nahoru a už to kvete. Kytky šplhají výš a výš, až jsou skoro u nás ve čtyřce, chci se okamžitě